

Καλαὶ, λέγω, φιληνάδες,
 Τ' εἶναι τοῦτ' οἱ χωρατάδες;
 Μὲ τὸ, ἄκουσε, θὰ μείνω
 Τὰ φιλήματα νὰ κρίνω;
 Φέρτ' ἐδῶ νὰ τὰ γευθοῦμεν,
 Κ' ἔτζι τότε νὰ ἰδοῦμεν,
 Ποῖον ἔχει 'ς τὴν ἀράδα
 Περισσότερην γλυκάδα.

~~~~~

68. Νέες τρεῖς φιλονεικοῦσαν,
 Καὶ κριτὴν των μ' ἐζητοῦσαν,
 Νὰ ταῖς κρίνω μὲ ἀπλότη,
 Ποιὰ 'ς τὰ κάλλη εἶναι πρώτη.
 Κ' ὑποσχέθησαν μὲ μίαν
 Καὶ ἡ τρεῖς ὁμολογίαν,
 Ὅποι ἀπλῶς ἀποφασίσω,
 Νὰ σταθῇ νὰ τὴν φιλήσω.
 Καλαὶ, λέγω, μὴ, (νὰ ζῆτε)
 Μὴ τοῦ κάκου πολεμῆτε.
 Καὶ ἡ τρεῖς ἐσεῖς ἡ νέες
 Ἰσια ὅλες εἷσθ' ὥραῖες.
 Καὶ λοιπὸν καταπεισμένες
 Εἰς τὴν κρίσιν ἡ παρθένες,
 Μ' ἔδωκαν τὰ δύο των χεῖλη,
 Κ' ἐφιλήθηκαμεν σὰν φίλοι.